

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἀπριλίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 53

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ,
 (μετὰ εἰκόνων). — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου
 Ρισβούργ. — Ο ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΘΕΙΣ, Διήγημα Ἀλεξάνδρου
 Δουμᾶ (νιού).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
 τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
 ΤῶΝ» εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
 γραμματοσῆμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
 συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ἦν κεκρυμμένος ὀπίσθεν κισσοῦ, ἐπὶ τινος ἐξωτερικοῦ περιτειχίσματος. (Σελὶς 418).

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΟΙ ΡΟΖΕΝΔΑΛ.

[Συνέχεια]

Ὁ Ροβινώ διὰ φωνῆς βραγχῆνης ἐκάλεσε:
— Ρόζα!

Ὁραία κορασίς, εὐτραφῆς καὶ ροδόχρους
ἐσπυεσε παρευθύς.

Ὁ Ροβινώ ἔλαβεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πω-
γωνίου.

— Κύτταξε αὐτὸν τὸν κύριον, Ροζίνα,
εἶπε δεικνύων τὸν Ραβού. Εἶναι κεφαλαίου-
χος. Αὐτὴ εἶναι διὰ σέ τύχη, ἡ ὅποια δὲν
ἔρχεται καθ' ἡμέραν. Διὰ τοῦτο θὰ ἑορτά-
σωμεν. Φέρε λοιπὸν ὅ,τι ἔχετε καλλήτερον.

— Θέλετε λαγόν μὲ κρασί καὶ κρεμμύ-
δια; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα.

— Εὐχαριστῶ φύλαξέ τον διὰ τὰς νη-
στησίμους ἡμέρας.

— Θέλετε πρόβιον;

— Περιεργον! νὰ μὴ εὐρίσκη πλέον κά-
νεις εἰς Παρισίους ἐρνὶ ἀλλὰ μόνον πρόβιον.
Θαυμασία πρόσδος!

Ἐμέτρησε τὰ παιγνιόχαρτα αὐτοῦ:

— Ἐκέρδησα, εἶπε. Πλήρωσε.

— Σημειώσέ τα, ἐτονθόρισεν ὁ ληστής.
Δὲν ἔχω λεπτό.

— Εἶναι λυπηρόν, εἶπεν ὁ ξανθὸς νεα-
νίας. Ὑπελόγιζα εἰς τὸ κέρδος αὐτὸ διὰ
χαρτζιλίκι. Εὐτυχῶς ἡ κυρά Κλαυδία μού
ἔχει ἀνοικτὸν λογαριασμόν.

— Τί θὰ πάρετε; ἠρώτησεν ἡ ὑπηρέτις.

— Μίαν μέντα μὲ νερόν. Εἶναι ὄροσερον
ποτόν.

— Ἐγὼ θέλω ρακίην, εἶπεν ὁ Ναβάρ,
διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ ὁ νοῦς μου. Πρέπει νὰ ὀ-
μιλήσωμεν.

Καὶ ἐκάμμυσε τὸν ὀφθαλμὸν τῷ Ροβινῶ,
ὅστις ἐμόρφασε μεθ' ὕφους ὑποδηλοῦντος συν-
εννόησιν.

— Ἐγὼ κάτι νέον, εἶπεν ὁ φίλος τοῦ
Ραβού. Ἄφες με νὰ δειπνήσω. Καὶ πεινῶ
'ὄαν νὰ εἶχα ποντικούς εἰς τὰ ἔντερα.

— Λοιπὸν τί ἀποφασίζετε; ἠρώτησεν ἡ
Ρόζα.

Τέλος ὁ Ροβινώ ἀπεφάσισε.

— Φέρε μου σούπαν ἀπὸ λάχανα, μὲ
πολλὰ λάχανα, πάρα πολλὰ, ἄγγελέ μου.

— Καὶ ἔπειτα;

— Μίαν μερίδα πρόβιον μὲ πολλὰ φα-
σόλια. Ἀκούεις;

— Μάλιστα, κύριε Ροβινώ.

— Καὶ ψωμὶ σεμιγαλένιο, μικρούλα
μου. Κάμε γρήγορα.

Παρετήρησε τὸν Ραβού.

— Τὸ ξενοδοχεῖον, ὡς βλέπεις, εἶναι πρῶ-
της τάξεως, εἶπεν ὅλα εἶναι ἐκλεκτά,
πιάτα ἀπὸ πορσελιάναν, πετσέταις ἀρίστης
ποιότητος καὶ κρυστάλλινα ποτήρια!

— Ὁ κύριος εἶναι Ἄγγλος; ἠρώτησεν
ὁ ξανθὸς νεανίας.

— Ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ Τέμπλου.

— Παράδοξον. Δύναται τις ν' ἀπατηθῆ.

— Ἐκαμα σπουδᾶς, εἶπεν ὁ Ραβού.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ὑπέλαβε στεναζών
ἐκεῖνος, ὃν ὁ Ροβινώ ἀπεκάλεσε δικηγόρον,
ἀλλὰ δὲν ἠδοκίμησα. Εἶμαι προλύτης τῆς
νομικῆς.

Δὲν ἐψεύδετο.

Ἄλλ' οὐδέποτε πρόεβη περαιτέρω.

Γιὸς ἀγαθοῦ εἰρηνοδίκου τοῦ Λιμουσέν,
κατεβρόχθισε τὴν πατρικὴν περιουσίαν καὶ
πολλὰ ἐκ τῶν φίλων του συνῆψε δάνεια,
ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην συχνάζων εἰς τὰ ζυθοπω-
λεῖα τῆς Λατινικῆς συνοικίας.

Δὲν τῷ ὑπελείπετο οὐδ' ὀβολός, οὐδεὶς δὲ
θὰ εἰσέειπεν αὐτῷ οὐδὲ ἡμισυ φράγκον διὰ
τῆς ὑπογραφῆς του.

Ἡδύνατο νὰ εἶπη, ὡς πολλοὶ ἄλλοι, δει-
κνύων χαρτόσημον λευκόν:

— Αὐτὸ τὸ φύλλον ἀξίζει πεντήκοντα
λεπτά. Ἄν θέσω ἐπ' αὐτοῦ τὴν ὑπογραφὴν
μου, δὲν θὰ ἀξίζη πλέον τίποτε.

Πρὸ ἑξ μηνῶν ἔζη ἐν τῷ καπηλείῳ ἐκεῖ-
νω, ἐν ᾧ, χάρις εἰς τὴν ὀπωσήποτε κλῆν
συμπεριφορᾶν του καὶ τινα ἐρωτικά βλέμ-
ματα, ἡ κἀπήλος πολὺ περιποιεῖτο αὐτόν.

Ἡ κυρά Κλαυδία οὐδαμῶς ἦν ἀναισθη-
τος εἰς τὰς ἐπιθέσεις αὐτοῦ.

Ἐκεῖ συνῆψε σχέσεις μετὰ τοῦ μελαγ-
χραιοῦ ληστοῦ κατὰ δεκαετίαν μεγαλητέ-
ρου του.

Ὁ παράδοξος οὗτος τύπος, σιωπηλὸς καὶ
κατηφής, ἦν ἐκ Ναβαρρας, ἐκεῖθεν τῶν Πυ-
ρηναιῶν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἐνεκα συμβε-
θηκότων τινῶν λεπτῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐ-
πανέλθῃ εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα.

Τὸ πραγματικὸν ὄνομα τοῦ ἦν Περὲζ Σε-
ρένο.

Εἶχεν ἔλθει εἰς Παρισίους σφέρων χρημα-
τικόν τι ποσόν, ὅπερ ἠγγίζειν εἰς τὸ τέλος.

Ὁ Ροβινώ, ὁ Περὲζ καὶ ὁ δικηγόρος κατὰ
ἐν ὁμοίαν.

Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς ἐν παντελεῖ ἀνεχειαί·
δὲν εἶχον οὐδὲ λεπτόν.

Καὶ ὅμως εἶδε νὰ ζήσωσιν.

Ἡ πενία συνήνωσεν αὐτούς.

Βαθμηδὸν συνομιλοῦντες καὶ ἐνεκεν ἀρ-
γείας θωπεύοντες (ὑπὸ τὸ προστατευτικὸν
ὄμμα τῆς κυρά Κλαυδίας, ἧτις οὐδαμῶς ἀ-
πέκρυπτε τὴν πρὸς τὸν δικηγόρον κλίσιν
της) τὴν δάμα κοῦπαν, τὸ διπλοῦν ἔξ, τὰ
μικρὰ καὶ μεγάλα ποτήρια, ἐφθασαν μέχρις
ἐκμυστηρεύσεων.

Ἀπὸ τῶν ἐκμυστηρεύσεων εἰς τὰ σχέδια
δὲν ὑπῆρχεν ἀπόστασις μεγάλη.

Ἐν τῇ ἀπειρῷ μεγαλοπόλει τῶν Παρι-
σίων, τῇ περιεχούσῃ τόσα πλοῦτη, ἦτο ἀρά
γε ἀδύνατον ν' ἀρπάσωσιν ἐξ ἐφόδου μίαν
περιουσίαν;

Ὅταν ὅλα τὰ μέσα εἶναι καλὰ, αἱ δὲ ὁδοὶ
ἀδιάφοροι, σπάνιον εἶναι νὰ μὴ κατορθώση
τις, διὰ τῆς τολμῆς καὶ τῆς ψυχραιμίας, νὰ
ἀναρριχηθῆ ἐπὶ τινος ἀετώματος καὶ νὰ
ὑπερπηθῆσῃ τὰ τεῖχη, ὅπως τῶν ὁποίων
περικλείονται καὶ κρύπτονται θησαυροί.

Τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης στηρί-
ζοντες καὶ χαμηλοφῶνως συνομιλοῦντες εἶ-
χον συνεννοηθῆ.

Ἐδεῖ νὰ εὐρωσιν εὐκαιρίαν.

Ἄπαξ τοῦ σκοποῦ ὑποδείχθέντος, ὁ δικη-

γόρος θὰ ἦτο ἡ κεφαλὴ, ὁ Περὲζ ἡ χεῖρ, ὁ
δὲ Ροβινώ ὅ,τι ἐχρειάζετο, πρὸ πάντων ὀ-
μως ὁ ἰσχυρᾶτος κύων, ὁ ἐπιζητῶν ἀσφα-
λὲς ἔχνος καὶ ἐγείρων τὸ θήραμα.

Ὁ Ροβινώ ἐκαυχᾶτο ἐπὶ ὀξυδερκείᾳ.

Ὁ Ραβού, καίτοι ἦσσαν τοῦ συναδέλφου
του πανοῦργος, εἶχεν ἐν τούτοις ἐν τῷ θεά-
τρῳ ἀποκτήσει τὴν τέχνην τοῦ μεταμορφου-
σθαι καὶ μεταμειρίζεσθαι. ἦτο διὰ τοῦτο πο-
λύτιμος ἐν τῇ κατὰ τῆς κοινῆς τοιαύτης
πάλῃ.

Ὁ Ραβού ἔτι, δι' ἄλλους λόγους, εἶχεν
ἐπιληφθῆ ἀνιχνεύσεως ἐν Παρισίοις, διέτρεχε
τὰς μεμακρυσμένας συνοικίας, τὰ ἔρημα
μέρη, τὰ περιχώρα, καθ' ἃ μέρη οἱ πλούσιοι
ἔχουσι τὰς θερινὰς αὐτῶν ἐπαυλεῖς.

Εἰς τὰς μεμακρυσμένας συνοικίας ἡ ἀστυ-
νομικὴ ἐπίβλεψις γίνεται ὀλιγώτερον αὐστη-
ρὰ. Διὰ τοῦτο ἐγκληματικὴ ἐπιχείρησις, ἐνο-
πλος μάλιστα, εὐκολώτερον ἐπιτυγχάνεται,
καρποφοροτέρα δὲ καὶ ὀλιγώτερον ἐπικινδύ-
νος ἀποβαίνει.

Περιπλανώμενος καὶ πανταχοῦ ἐξετάζων
ὡς πειναλέον κτήνος ὁ Ροβινώ, μετὰ μακρὰς
πορείας, ὡσφράνθη ἐξοχον καὶ μεμονωμένην
φωλεάν, καθ' ὅλας δὲ τὰς εἰκασίας ἡ ἐπι-
χείρησις θὰ ἦτο ἐξαισία διὰ τοὺς συνεταί-
ρους, ἂν, κατ' εὐτυχίαν, ἠδύνατο νὰ διαρ-
πάσωσιν αὐτὴν καὶ νὰ θέσωσι τὴν χεῖρα
ἐπὶ τοῦ περιεχομένου.

Ἀκριβῶς, καθ' ἣν στιγμὴν συνήντησε
τὸν Ραβού, μετέβαινε νὰ συνεννοηθῆ μετὰ
τῶν συντρόφων του περὶ τῶν τελευταίων
μέτρων, ἅτινα εἶδε νὰ λάβωσιν, ἵνα φέρω-
σιν εἰς αἴσιον πέρασ τὴν δύσκολον ταύτην
ἐπιχείρησιν.

Ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ συναδελφὸς ἀπεθαύμα-
ζεν αὐτὸν καταβροχθίζοντα τὰ παρατεθέντα
αὐτῷ ἐδέσματα.

— Βλέπεις, φίλε μου, ποῖα χερσὶνίκα μᾶς
ὕπηρετοῦν, εἶπεν ὁ Ροβινώ δεικνύων τὴν μι-
κρὰν Ρόζαν, ἧτις ἐν τῷ καπηλείῳ ἐκεῖνω ἐ-
φαίνετο κινουμένη ὡς σεισπογῆς.

Ἡ μικρὰ θεραπαινὶς εἶχε παραθέσει τῷ
πελάτῃ τὸ ζήτηθὲν ἐκ λαχάνων ρόφημα,
ὅπερ ὡς διὰ μαγείας ἐξηφανίσθη.

Τὴν αὐτὴν ἠκολούθησεν ὁδὸν καὶ ἡ μερίς
τοῦ προβίου κρέατος μετὰ τῶν φασιόλων.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦν
νῆστις πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν.

Τρώγων δὲ ἔλεγε καὶ ἀκαταλήπτους τι-
νας φράσεις, ἀφορώσας τὴν ἐπιχείρησιν.

Ἐλεγεν ὅτι εἶδεν ἐπανειλημμένως ἐν τῇ
ἐπαύλει νεαρὰν κυρίαν.

Ὅτι ἦτο πολλὰκίς μόνη καὶ περιεπάτει
μελαγχολικῶς ἐν ταῖς δένδροστοιχίαις τοῦ
ἄλλου αὐτῆς.

Τὸ μέρος ἦτο ἀληθῶς μαγευτικόν!

Ὅτε τελευταῖον εἶδεν αὐτὴν ἦν κεκρυμ-
μένος ὀπισθεν μεγάλου κισσοῦ ἐπὶ τινος ἐξω-
τερικοῦ περιτειγίσματος.

Ἀπὸ τινος χρόνου, ὡς διηγῆτο ἐργάτης
τις ἐργαζόμενος ἐκεῖ πλησίον, ὁ κύριος με-
τέβαινε συχνότερον.

Τοῦτο ἐξηγεῖτο.

Ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ (διότι προφανῶς ἐπρό-
κειτο περὶ ἐρωμένης) εὐρίσκατο ἐν ἐνδιαφε-
ρούσῃ καταστάσει.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἦναί τις διδάκτωρ

ιατρός οὐδὲ σοφός ἀνὴρ διὰ τὴν παρατήρησιν τοῦτο.

Ἄλλ' ἦτο πάντοτε ὠραία!

Ἐξαισία καλλονή! τὸ ὄγδοον θαύμα τοῦ κόσμου.

Τοῦτο ὑπεστήριζεν εὐγλώττως ὁ Ροβινώ.

Ἰσχυρίζετο ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ὑπὸ τὸν ἀστερόεντα οὐρανὸν θελκτικωτέρα ξανθή.

Ταῦτα λέγων ὁ Ροβινώ προέβη μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν.

Ἦδη ὁ Ραβού, ὅστις ἐν ἀρχῇ ἀδιαφόρως ἠκροῦτο ὀλίγον ἐπιθυμῶν νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, προσήλωσε τὴν προσοχήν του.

Ἵπεκρίθη ὁμως ἀδιαφορίαν.

Ἐφαίνετο προσέχων εἰς φιλονικίαν δύο ἀχθοφόρων, ὅτινες ἐλογμάζον περὶ τοῦ τίς θὰ πληρώσῃ ποτόν τι, ἐνῶ ἡ Ρόζα ἰσταμένη ἐκεῖ ἀνέμενε τὸ τέλος τῆς ἐριδος. Ἄλλ' οὐδὲ λέξις διέφευγεν αὐτῶ ἐκ τῆς συνδιαλέξεως τῶν τριῶν ἐκείνων συνεταίρων.

Ὁ νοῦς αὐτοῦ ἦν ἐπὶ τῆς μεμονωμένης ἐκείνης ἐπαύλεως, εἰς ἣν γυνὴ μόνη περιεπάτει, κρυπτομένη ὑπὸ τοῦ ἔραστου τῆς καὶ ἔγκυος.

Μήπως ἦτο ἡ Γερμανή!

Ἐσεύθη νὰ ἐξαναγκάσῃ εἰς ὁμολογίαν πλήρη τὸν συνάδελφόν του ἐκείνον, ὃν κατὰ καλὴν τύχην συνήντησεν.

Ὁ Ροβινώ ἐσύχναζε, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐπαίζον εἰς Ἀρβιγύ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του Ραβού.

Ἐγνωρίζεν ἐπομένως τὴν Γερμανὴν.

Ἐν βλέμμα δέ, ὅπερ ἔρριψεν αὐτῷ ὁ Ροβινώ ἐνῶ ὠμίλει περὶ τῆς ξανθῆς γυναικός, ἔκαμιν αὐτὸν ν' ἀνασκιρτήσῃ.

Μήπως αὐτὸς ὁ Ροβινώ κατὰ τύχην ἐγνωρίζε πλείοτερα τῶν ὧσων ἔλεγε;

Θὰ τὸ ἐμάνθανε.

Βαθυμῶν ὁ Ραβού μετέβαλεν ὕψος καὶ μειδιῶν ἐκάλεσε τὴν Ρόζαν.

— Ἐ! ὠραία κόρη, εἶπεν.

Ἡ θεραπαινὶς ἔσπευσε παρ' αὐτῶ.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε, εἶπεν ἰσταμένη ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ὁ Ραβού ἐφάνη ἀνακτῆσας ἐν τῷ καταγωγίῳ ἐκείνῳ τὴν προτέραν αὐτοῦ εὐθυμίαν.

Ἐθώπευσε τὴν μικρὰν ὑπηρέτιδα, ἣτις οὐδαμῶς εἰς τοῦτο ἀντίστη προφανῶς κολακευομένη ἐκ τῆς ἐλευθεριότητος τοῦ διακεκριμένου Ἀγγλου.

— Τί ἀγαπᾶ ὁ κύριος; ὑπέλαθε.

— Θέλω νὰ ἐορτάσω τὴν αἰσίαν ἄφιξίν μου, εἶπε, καὶ νὰ προσφέρω εἰς τοὺς εὐγενεῖς τούτους κυρίους, ἐν ποτόν ἐξαιρετόν, περισσεύον μου.

— Θέλετε κονιάκ, ρακὴν, κασὶς;

— Ἀ! ὄχι. Κάτι καλλήτερον. Τί καλὸν ἔχετε ἐδῶ;

— Ἐνοεῖτε κρασί;

— Ναί.

— Ὅ,τι ὁ κύριος διατάζει.

— Λέγε λοιπόν, τί κρασὶ ἔχετε;

— Θέλετε Μεδόκ;

— Διάβολε! πανταχοῦ εὐρίσκει κανεῖς Μεδόκ. Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν τί λέγουν αὐτοὶ οἱ κύριοι.

Ἦνονῆσε ὅτι ἔπρεπε νὰ κολακεύσῃ τὸν δικηγόρον, τὸν ἀρχηγὸν τῆς συμμορίας, τὸν ἐγγράμματον τῆς εταιρίας.

Ἐμειδίασε πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἠγνόει τὸ ὄνομά του.

— Ὁ κύριος;... ἠρώτησε τὸν Ροβινώ.

— Μὴ λέγῃς τίποτε, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ ξανθὸς νεανίας.

Ὁ Ραβού ἔμεινεν ἀναυδός. Διατί τὸ μυστήριον τοῦτο;

— Κρύπτω τὸ ὄνομά μου, ἀγαπητὴ κύριε, ἐνεκα κακοῦ τινος ἀστεϊσμοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν δύναμαι ν' ἀποφύγω ὅταν προσφέρῃ τις αὐτό, εἶπεν εὐγενῶς ὁ δικηγόρος.

— Βεβαιωθῆτε... εἶπεν ὁ Ραβού, οὐτινος ἐξηγέσθη ἡ περιέργεια. Ἄλλως τε εἶναι ἀπρεπὲς νὰ παίξῃ τις μὲ ὀνόματα, ὅσο κακὸν καὶ ἂν ἦναι.

— Τὸ ἰδικόν μου, κύριε, δὲν εἶναι ποσῶς γελοῖον. Δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω. Ὄνομάζομαι Δελόγκ.

— Ἐνοῶ, εἶπεν ὁ Ραβού, εἶσθε ὁ κύριος Δελόγκ. Καὶ δικηγορεῖτε;

— Τὸ ὑποθέτετε, ἀφοῦ ὁ Ροβινώ μὲ καλεῖ δικηγόρον. Ὅχι, εἶμαι παραγγελιοδόχος.

— Εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν;

— Εἰς αὐτὴν μάλιστα τὴν οἰκίαν. Δὲν σᾶς ἀποκρύπτω ὁμως ὅτι αἱ ἐργασίαι εἶναι εἰς μαρασμόν.

— Θὰ ἔλθῃ καλητέρα ἐποχὴ, εἶπεν ὁ Ραβού μεθ' ὕψους παρηγορητικοῦ. Ποῖον οἶνον προτιμάτε;

— Ἐχει ἐδῶ ἐξαιρετόν ζινέβραν, ἀγαπητὴ κύριε.

— Ὅπερ σημαίνει ὅτι τὸ Βορδῶ εἶναι ἄθλιον καὶ ὁ βουργουνδικὸς οἶνος ἀπὸθῆς.

— Ἐξ εὐγνωμοσύνης δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ εἶπω τοῦτο, τὸ ἐνοεῖτε ὁμως.

— Ἐστῶ, ἄς πῶμεν ζινέβραν, εἶπεν ὁ Ραβού. Φέρε, ὠραία μου, μία μπουτίλια ζινέβρα.

Οἱ τρεῖς συνεταῖροι ἐκένωσαν ταχέως τὴν φιάλην.

Ὁ Ραβού ὁλονὲν ἐπλήρωσε τὰ ποτήρια τῶν ἄλλων, οὐχὶ δὲ τὸ ἰδικόν του. Ὁμίλει πολὺ καὶ ἔπινεν ὀλίγον.

Τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν οἱ τέσσαρες πόται εἶχον ἐξοικειωθῆ πρὸς ἀλλήλους.

Τὴν ἑνδεκάτην εἶχον ἦδη πῆε τέσσαρας λίτρας διαφόρων ποτῶν, ἐπὶ πλέον δὲ μίαν φιάλην καμπανίτου, ἣν ἠγόρασαν ἔκ τινος καφείου τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Μαρτίνου, καθόσον τὸ κατάστημα τῆς κυρᾶ Κλαυδίας κοινῶς καλούμενον «Ὁ Πράσινος Κόνικλος» δὲν εἶχε τόσην πολυτέλειαν.

Τὴν ἑνδεκάτην καὶ τέταρτον ὁ δικηγόρος συναμίλει μετὰ θάρρους παλαιῦ φίλου μετὰ τοῦ Ραβού, πρὸς ὃν οἱ τρεῖς συνεταῖροι προέτεινον νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, ὃ δὲ Ραβού διέτασσε δευτέραν φιάλην καμπανίτου, ἀποφεύγων νὰ συμμετάσχῃ τῆς ἐταιρείας.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ μαρκήσιος ἐπέμεινεν ἀπολύτως νὰ καθουχάσῃ ἑαυτὸν διὰ τὰς ἐντυπώσεις του.

— Μπα, ἐξηκολούθησε, δὲν παραδέχομαι ὅτι ἐγὼ ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἔγεινα τόσον ἐρωτομανὴς διὰ τὴν κόρην αὐτήν, ἢ ὁποία δὲν ἔχει σώας τὰς φρένας, καὶ ἢ ὁποία ἔχει ἰδιότροπον πατέρα, τοῦ ὁποίου οἱ μυστηριώδεις τρόποι παρουσιάζονται ὡς φανερά ἀποκάλυψις. Τίς οἶδεν ἐὰν ὁ ἀγνωστος αὐτὸς δὲν εἶναι μέγας κακοῦργος;

Ταῦτα ἔλεγε μονολογῶν ὁ νέος καὶ πλεῖστα ἄλλα, ἀλλ' ἡ καρδία του ἀντέκειτο πάντως πρὸς τὰς κρίσεις τοῦ ἰδοῦ λόγου, καὶ μολονότι ἀνεπόλησε φανερά φαντάσματα, μολονότι παρενέβαλλεν αὐτὰ ὡς προσκόμματα μεταξὺ τῆς Χρυσουγῆς καὶ αὐτοῦ, ἔμεινεν ὁμως ἀναποφάσιτος καὶ ἀμφίροπος εἰς τὴν ἰδέαν του, διότι μεθ' ὅλα τὰ ἐναντία ἡ κόρη κατέθελλεν αὐτὸν καὶ τὸ βλέμμα του εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν του ὡς φωτοβόλος ἀκτίς.

Δὲν ἤθελε νὰ ἐξετάσῃ τὸ πρᾶγμα σπουδαιότερον, καὶ ἐφοβεῖτο νὰ ἐπερωτήσῃ τὴν καρδίαν του, ἀπατόμενος δὲ διὰ τὰς ἐντυπώσεις του δὲν παρεδέχετο ὅτι ὑπῆρχε στενὴ σχέσις μεταξὺ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο, καὶ τοῦ ἐρωτος.

Ἡ πρωία τῆς ἐπομένης τῶ ἐφάνη μακρὰ ὡς αἰὼν ἠρήθησε τὰ λεπτά καὶ αἱ ὠραι παρήρχοντο μετ' ἀφορήτου βραδύτητος. Πολὺ πρὶν ἢ φθᾶσῃ ἡ ἐνδεκάτη, περιεφέρετο εἰς τοὺς ἀγρούς, ὅτε δὲ τὸ ὠρολόγιον αὐτοῦ ἐσημείωσε τὴν δωδεκάτην, εὐρέθη εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου τῆς Κορδελιέρης, πᾶριξ τοῦ ὁποίου περιεφέρετο ἀπὸ ἡμισείας καὶ ἐπέκεινα ὠρας.

Ἡ Χρυσουγὴ συνεμερίζετο τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ μαρκησίου, καὶ εἰς αὐτὴν δ' ἐπίσης ἐφαίνετο ὅτι αἱ ὠραι δὲν παρήρχοντο τόσον ταχέως. Ἰνα ἡ ἑτοίμη νὰ ὑποδεχθῇ τὸν φίλον αὐτῆς, ἠνάγκασε τὴν Φραγκίσκην νὰ τῇ παραθέσῃ τὸ πρόγευμα τῆ ἐνδεκάτη.

Προαριστήσασα, εἰσῆλθε κατόπιν εἰς τὴν αἴθυσαν, ἐνθα ἐκάθησε προσηλώσασα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς. Μετ' ὀλίγον ἐπαρουσιάσθη πρὸς αὐτὴν ἡ ἄφωρος, ἣτις δεικνύουσα τὸ κλειδοκύμβαλον, τὴν ὑπεχρέου νὰ παίξῃ μουσικόν τι τεμάχιον, ἀλλ' ἡ Χρυσουγὴ ἠρνήθη καὶ ἡ ἄφωρος ἐκάθησεν ἀπέναντι αὐτῆς σφόδρα λυπημένη καὶ ἀνησυχουσα. Μετὰ μικρὸν ἡ κόρη ἐγερεθῆσα ἐξῆλθε τῆς αἴθουσας.

Ἡ Φραγκίσκη ἐσυκρωπάσασα, ἡ δὲ Χρυσουγὴ ἐπανελθοῦσα καὶ τὴν θύραν ἀποτόμως ἀνοίξασα:

— Φραγκίσκη, ποῦ εἶναι τὸ κλειδί τῆς θύρας τοῦ κήπου; ἠρώτησεν αὐτήν.

Ἡ ἄφωρος προσέβλεψε τὴν κυρίαν τῆς περιστρέφουσα τὸ βλέμμα.

— Φραγκίσκη, ποῦ εἶναι τὸ κλειδί ; ἠρώρησε καὶ παλιν ἡ κόρη.

Ἡ ἄφωνος ἔμεινεν ἀκίνητος, ἠδύνατο δὲ τις νὰ πιστεῦσθαι ὅτι δὲν ἤκουσεν.

— Τὸ κλειδί δὲν εἶναι εἰς τὴν θέσιν του, ἐπανέλαβεν ἡ Χρυσαυγὴ ποῦ εἶναι ; τί τὸ ἔκαμες ;

Ἡ ἄφωνος διετέλει ἀπλανής.

— Φραγκίσκη, ποῦ εἶναι τὸ κλειδί ; ἐπανέλαβεν ἡ κόρη, κρούσασα τὸν πόδα ἐξ ἀνυπομονησίας.

Ἡ ὑπέρθετρα ὠρθώθη καὶ ἀτενῶς τὴν κυρίαν αὐτῆς παρατηρήσασα, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στηθούς· ἐσήμκαινε δὲ τοῦτο :

— Περιττὸν νὰ μοῦ ζητᾷς τὸ κλειδί, δὲν θὰ τὸ λάβῃς.

Ἡ Χρυσαυγὴ συνωφρῶθη, διεστάλησαν οἱ ῥώθωνες αὐτῆς καὶ τὸ βλέμμα της ἀπήστραψεν.

— Φραγκίσκη, εἶπε λακωνικῶς, δός μοι τὸ κλειδί τοῦ κήπου.

Ἡ ἄφωνος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δός μοί το ! ἐπανέλαβεν ἐπιτακτικῶς ἡ κόρη.

Διὰ δευτέρας ἀποτόμου κινήσεως ἔτεινεν ἡ Φραγκίσκη τοὺς βραχίονας καὶ ἐσταύρωσεν αὐθις αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ στηθούς εἰς ἐνδειξιν ὅτι ἐνόει νὰ μείνῃ ἀμετάτρεπτος.

Τὸ ὠρολόγιον ἐσήμκαινε τότε τὴν ὠδωδεκάτην.

Τὰ χεῖλη τῆς κόρης ὠχρίασαν καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς κατέλαβε τρόμος.

— Δὲν θέλεις ! αἰ ; δὲν θέλεις ; ἀνεφώνησεν ἐξωργισμένη.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀφώνου ἐκινήθησαν.

Ἡ Χρυσαυγὴ ἀφῆκε κραυγὴν λύσεως, ὤρμησε πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ ἤρπασε τὸ ἔγγειον ῥίδιον, δι' οὗ τὴν προτεραιάν ἡ Φραγκίσκη ἤθελε νὰ πλῆξῃ τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν. Ἡ ἄφωνος τρομάξασα ἠθέλησε νὰ ριφθῇ ἐπὶ τῆς κυρίας της, ἴν' ἀφοπλισθῇ αὐτὴν, ἀλλ' ὡς ἀστραπὴ ὤρμησεν ἡ Χρυσαυγὴ εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης, τότε δὲ μὲ σπινθηροβόλουνας τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ βλοσυρὸν βλέμμα καὶ τὴν αἰχμὴν τοῦ ἔγγειου ῥιδίου πρὸς τὸ στηθός ἐστραμμῆθη ἔχουσα ἔστη πρὸ τῆς Φραγκίσκης φθερὰ ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

— Ἐὰν δὲν μοῦ δώσης ἀμέσως τὸ κλειδί, εἶπε μετὰ τρεμούσης φωνῆς, θὰ ἐμπήξω τὸ ἔγγειον ῥίδιον εἰς τὸ στηθός μου.

Καὶ ἡ σκασίς τῆς κόρης καὶ τῆς φωνῆς αὐτῆς ὁ τόνος καὶ τοῦ βλέμματός ἡ ἐκφρασίς ἐδείκνυντο σαφῶς ὅτι δὲν ἠπέλκει εἰς μάτην, ὥστε ἡ ἄφωνος ἐρρίγησε σύσσωμος, ὠχρίασε φθερῶς, ἔβαλεν ὑπόκωφον στεναγμὸν καὶ ἐκίνησε σκυθρωπῶς τὴν κεφαλὴν τὸ βλέμμα τῆς Χρυσαυγῆς ἐκράτει αὐτὴν ἀσθμαίνουσαν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ· τέλος, ἔσυρε βραδέως ἐκ τοῦ θυλακίου αὐτῆς τὸ κλειδίον καὶ ἔδωκεν αὐτὸ πρὸς τὴν κόρην, ἥτις ἔλαβεν αὐτὸ ἀφῆσασα κραυγὴν χαρᾶς, ἐρρίψε τὸ ἔγγειον ῥίδιον καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης. Παρευθεῖσα εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου ἠνοιξεν αὐτὴν, ἦν πολλὰκις ἐν ἀνυπομονησίᾳ ἐκρουσεν ὁ νέος.

— Ἀδριανέ ! εἶπεν.

— Χρυσαυγὴ ;

Αἱ χεῖρες αὐτῶν ἠνώθησαν καὶ ἐπὶ στιγμήν ἔμειναν ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ δισταύ-

ροῦντες μόνον τὰ βλέμματα αὐτῶν. Αἶφνης ἡ Χρυσαυγὴ ἐκίψε τὴν κεφαλὴν προτείνασα τὸ μέτωπον αὐτῆς. Ὁ μαρκήσιος δὲν ἐνεθυμῆτο πλέον τοὺς ὠραίους αὐτοῦ συλλογισμούς, παντός δὲ λόγου ἐπιφυλάξας ἐκλιπόντος, ἠσπάσθη τὴν ἀθῶν κόρην ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Χρυσαυγὴ ! ἀγαπητὴ Χρυσαυγὴ ! ἐψιθύρησεν.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀπήγγειλεν ὡς ἐραστής μετὰ τόνου περιπαθοῦς, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ποσῶς ἂν τῇ προξενούν ἐκπληξιν.

— Ἐλα, φίλε μου, ἔλα, τῷ εἶπε, περᾶσασα τὸν βραχίονά της εἰς τὸν ἰδιὸν του.

Ἡ ἄφωνος ἠκολούθησε τὴν κυρίαν της. Ἐβαδίζον ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρουστοιχιῶν, πέριξ τῶν μεγάλων δένδρων, ἡ δὲ Φραγκίσκη, τοὺς ὀφθαλμούς ἐπ' αὐτῶν ἔχουσα, τοὺς ἠκολούθει κατὰ βῆμα ὡς πιστὸς κύων. Ὅτε ἡ Χρυσαυγὴ ἴστατο ἡ τῇ ἤρχετο κατὰ νοῦν νὰ καθίσῃ ἐπὶ θρανίου, ἡ Φραγκίσκη ὄρθια πρὸ αὐτῶν μ' ἐσταυρωμένους τὰς χεῖρας καὶ τὰς πυγμὰς ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν ἔχουσα, δὲν ἔπαυε παρατηροῦσα αὐτοὺς, θέλουσα ν' ἀκούσῃ πᾶν ὅ,τι ἔλεγεν, ὡς ἂν εἰ ἔμελλε βραδύτερον νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς λόγους αὐτῶν πρὸς τὸν κύριόν της.

Ἡ κόρη ὠμίλησε τῷ Ἀδριανῷ, ὡς καὶ τῇ προτεραιᾷ, περὶ τῶν πτηνῶν, τῶν ἐντόμων καὶ τῶν ἀνθῶν αὐτῆς· παντοτε ὑπῆρχε τὸ αὐτὸ θέμα, αἱ αὐταὶ φράσεις ἐπαναλαμβάνόμεναι, ἅς ἐφαίνετο ὅτι ἀπεστήθισεν, ἀλλ' ἀδιάφορον, ὁ μαρκήσιος ἦτο ὑπερχαρῆς καὶ ἤκουεν αὐτὴν προσεκτικῶς. Ἐν τῷ στόματι τῆς Χρυσαυγῆς τὰ τίπιτε ἐκείνα ἦσαν καὶ τῶν ὠραιότερων πραγμάτων θελκτικώτερα· ἄλλως δὲ εἶχεν αὕτη τὸ φυσικὸν ὡιδρον νὰ καλλωπιζῇ τὸ λεκτικὸν αὐτῆς καὶ νὰ δίδῃ ποιητικὴν χροιάν εἰς ὅ,τι ἔλεγεν. Ἡθέλησεν, ὡς καὶ τῇ προτεραιᾷ, νὰ εἰσέλθῃ ὁ μαρκήσιος εἰς τὴν οἰκίαν. Εἶχε μάθει ὀλίγην ἰχνογραφίαν καὶ τῷ ἔδειξε τὰς σελίδας λευκώματος, ἐφ' οὗ ὑπῆρχον σκιαγραφαὶ ἀνθῶν καὶ νεκρῶν ζώων, ἀτινα προὐκάλεσαν γέλωτα εἰς τὸν νέον.

Τῇ προτεραιᾷ ὁ Ἀδριανὸς εἶχε παρατηρήσει μόνον τὰς εἰκόνας, ἅς καὶ ἐξήτασε, μοιλονότι δὲ δὲν ἦτο γνώστης, ἐξετίμησεν ὅμως ἐκάστην αὐτῶν ἀντὶ δεκαπέντε ἢ ἑκοσι χιλιάδων φράγκων. Εἶχε ρίψει παροδικῶς βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνας τοῦ πατρὸς τῆς Χρυσαυγῆς καὶ τὴν εἰκόνα ταύτην ἔσπευσε νὰ παρατηρήσῃ καὶ πάλιν. Ἦτο πράγματι μεγαλοπρεπές, ἄλλως δ' ἔφερεν ὑπογραφήν τοῦ γράψαντος καὶ χρονολογίαν 1859. Ἡ μεστὴ εὐγενείας φυσιογνωμία τοῦ εἰκονιζομένου, τὸ νοημοσύνην ἐκφράζον μέτωπον, ἡ ἐκφρασίς τοῦ συμπαθητικοῦ βλέμματός καὶ τὸ μεγαλοπρεπές καὶ χάριεν αὐτοῦ ἦθος ἐξέπληξαν τὸν μαρκήσιον.

— Ποῖος εἶναι ὁ κύριος αὐτός ; ἠρώτησε τὴν νεάνιδα ;

— Ὁ πατήρ μου.

— Ὁ πατήρ σου ; ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος.

Βεβχίως εἶχε δίκαιον νὰ ἐκπλήσσειται, διότι τοσαύτη ἀνομοιότης ὑπῆρχε μεταξύ τῆς εἰκόνας καὶ τοῦ ἀλλοκότου ἀνθρώπου.

— Ναί, ἐπανέλαβεν ἡ Χρυσαυγὴ, εἶναι

ὁ πατήρ μου, ὅτε ἦτο νεώτερος· τώρα δὲν ἠμοιάζει διόλου μὲ τὴν εἰκόνα του. Εἶναι σοβαρὸς ὁ πατήρ μου, δὲν γελά ποτέ.

Ὁ μαρκήσιος, ἐνῶ παρετήρει τὴν εἰκόνα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν :

— Διατὶ αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, ὁ τοσοῦτον χαρῆς, ὅστις ἀνῆκε βεβχίως εἰς τὸν ἐκλεκτότερον κόσμον, ἀπέφυγε τὴν κοινωνίαν τῶν ὁμοίων του καὶ ζῆ ἔδῳ θαμμένος ἐν τῇ ἀφανείᾳ ; Ποῖαι λύπαι ἠλλοίωσαν τὴν ὠραϊάν αὐτὴν φυσιογνωμίαν ; Ποία ἀπρόοπτος συμφορὰ κατέστρεψε τὴν νοημοσύνην αὐτοῦ καὶ ἀπέσβεσε τὸ ζωηρὸν αὐτοῦ βλέμμα ; Ποία τῆς εἰμαρμένης φορὰ τὸν κατέστησεν οὔτω ;

Ἡ Χρυσαυγὴ, ἰδιότροπος ὡς παιδίον, ὕπερρίπτει ἄθυρμά τι ἵνα λάβῃ ἀντ' αὐτοῦ ἕτερον, ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, οἱ ἤχοι τοῦ ὁποίου ἀπέσπασαν τὸν μαρκήσιον ἀπὸ τῶν σκέψεων αὐτοῦ. Ὁ νέος ἐπανῆλθε πλησίον τῆς νεάνιδος.

— Ἀκουσε, τῷ εἶπεν αὕτη.

Καὶ ἔπαιξεν εὐκολον μουσικὸν τεμάχιον, ἐὰν μὴ ἐξαίρετα, ἀλλ' ἀρκούντως καλῶς.

— Ἐπαιζὰ καλὰ ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁτιν ἔτελειώσεν.

— Ὁραῖα ! ἀπεκρίθη.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ;

— Καταγοητευμένος !

— Θέλεις νὰ τραγουδήσω ;

— Σὲ παρακαλῶ.

Τότε συνοδεύουσα ὅσον ἠδύνατο καλῶς διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὸ ἔσμά της ἐψκλε τὸ ἀγαπητόν της :

Μιὰ μέρα ἢ ἡμέρα στὸ τριαντάφυλλο.

Ἡ ἀνθηρὰ, εὐκρινὴς, μελωδικὴ καὶ εὐστροφος φωνὴ τῆς κόρης κατέθελε τὸν νέον. Ἡ Χρυσαυγὴ εἶχε κλισίαν πρὸς τὴν μουσικὴν καὶ, ὡς εἶπεν, μουσικὸν οὐς, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἐφαίνετο ὅτι ἔμαθε νὰ ᾄδῃ μετὰ τῶν πτηνῶν αὐτῆς, διότι ἦδεν ἀμεθόδως, ἀλλ' εὐχερῶς καὶ ἄνευ κόπου ἔφθανεν εἰς τὰς ἀνιούσας φωνάς. Εἶχεν ὡς ἡ ἀηδὼν τὸ φυσικὸν ὡιδρον τοῦ ᾄδειν.

Ὁ Ἀδριανὸς ὑπερχαρῆς καὶ ἐνθουσιῶν συνεχάρη αὐτῇ θερμότερα.

— Ὡ ! πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη ; ἀνέκραξεν.

Καὶ ἤρχισε νὰ γελά καὶ νὰ κρούῃ περιχαρῆς τὰς χεῖρας, ὡς πάντοτε, ὅτε ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν· ὄντως δὲ τῇ φορᾷ ταύτῃ ἦτο περιχαρῆς.

Ἡ ἄφωνος μοιλονότι δὲν ἐνόει πολὺ ἐξ ὅσον ἔβλεπε καὶ ἤκουεν, ἐφαίνετο ὅμως ὀλιγώτερον κατηφῆς· δὲν παρετήρει πλέον τὸν νέον μετὰ πυριφλεγῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλ' ἐφαίνετο ἠπιωτέρα πως.

Παρελθούσης τῆς ἕκτης ὥρας, ὁ μαρκήσιος ἐσκέφθη ν' ἀναχωρήσῃ.

— Θὰ ἐπανέλθῃς αὔριον ;

— Ναί, αὔριον.

— Δὲν ὁμιλῶ πλέον μὲ τὰ ἄνθη μου, ἐπανέλαβε, δὲν φροντίζω πλέον διὰ τὰ πτηνὰ μου καὶ διὰ τὰς χρυσαλλίδας μου, διότι διέρχομαι τὸν χρόνον σκεπτομένη σέ.

Ὁ Ἀδριανὸς ἔθλιπεν ἐρωτικῶς τὴν χεῖρα αὐτῆς, ἥτις, συνοδευομένη πάντοτε ὑπὸ τῆς Φραγκίσκης, προέπεμψεν αὐτὸν μέχρι τῆς

θύρας τοῦ κήπου, καὶ ἐκεῖ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ μαρκήσιος ἀπεμακρύνθη ρευθιάζων· ἡ καρδία του ἐπιέζετο καὶ μελαγχολία κατελάμβανεν αὐτόν· διανύσας δὲ τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα βήματα ἔστρεψε τὸ πρόσωπον.

— Ἀφίνω ἐκεῖ τὴν καρδίαν μου, τὸν λογισμόν μου, ἐψιθύρισε.

Καὶ ἐστέναζεν ἄκων.

— Βεθαίως προσηνέχθη λίαν ἀπερισκέπτως, ἐπανάλαβεν, ἐξακολουθῶν τὸν ὄρομον αὐτοῦ· πῶς θ' ἀπολήξῃ; δὲν ἀπατώμαι πλέον· αὐτὴ ἡ νεάνις ἐκυρίευσε τὴν ψυχὴν μου... Χρυσουγῆ, Χρυσουγῆ! ... Ἄ! ναί, μέ φωτίζει αὐγή, ἀκτινοβόλος αὐγή, νέου βίου!...

Μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν ἐπανάλαβεν:

— Ἄφρον, ἄφρον, ἐγώ!... Περιττόν νὰ ζητῶ ἤδη ν' ἀπατῶ ἑμαυτόν· τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ!

ΚΗ'

Τί ὁ Γάστων γνωρίζει τῷ Ἀδριανῷ.

Τῇ ἐπιούσῃ καὶ τῇ μετεπιούσῃ ὁ Ἀδριανὸς διήλθε μετὰ τῆς Χρυσουγῆς πάσας τὰς μετὰ μεσημβριαν ὥρας. Ὡρα συνεντεύξεως αὐτῶν ἦτο ἡ μεσημβρία, εἰς τὸ πρῶτον δὲ ὑπὸ τοῦ νέου κτύπημα τῆς θύρας ἡ κλεις ἐστρέφετο ἐν τῷ κλειθρῷ αὐτῆς καὶ ἡ θύρα ἠνοιγέτο.

Ἐὰν ὁ Ἀδριανὸς ἦτο ἀνυπόμονος νὰ ἐπανιῶν τὴν Χρυσουγῆν, ἡ προσδοκία τῆς νεάνιδος, ἣτις περιέμενε τὴν ἀφιξίν αὐτοῦ, ἐμαρτύρει ἐπίσης ὅτι μεγάλην ἠσθάνετο χαρὰν ἐπαναβλέπουσα τὸν φίλον τῆς.

Ἡ νεάνις κρατοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ Ἀδριανοῦ ἠρείδετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος κύπτουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ, ἀμφότεροι δὲ περιεπάτου ἱσταμένοι ἐνίοτε καὶ καθίζοντες ἐπὶ ἐκάστου τῶν ἐδωλίων, αἵτινα συνήντων.

Ὁ Ἀδριανὸς ἦτο ὀλιγόλογος. Τί εἶχε νὰ εἶπῃ; Προετίμα ν' ἀκούῃ τὴν φλυαρίαν τῆς Χρυσουγῆς, συνηθέστερον δὲ ἀπεκρίνετο εἰς ὅ,τι ἐκείνη ἔλεγε κινῶν τὴν κεφαλὴν ἐπιδοκιμαστικῶς· ἄλλως δὲ ἡ ἑμιλία τῆς νεάνιδος ἦτο σχεδὸν πάντοτε ἡ αὐτή, αἵτε μὴ δυναμένης νὰ ὀμιλήσῃ, εἰμὴ περὶ πραγμάτων, αἵτινα ἐγίνωσκεν. Ὁ μαρκήσιος ἐγνώριζεν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας πόσον μεγάλη ἦτο ἡ ἀγνοία αὐτῆς. Καὶ ὅμως, ὡς εἰ ἰδέα τις ἀνέθωρεν αἴφνης ἐν τῷ νῶ αὐτῆς, τῷ ἀπύθουεν ἐνίοτε μεθ' ὅλην τὴν ἀπλότητά της ἐρωτήσεις παραδόξους καὶ ἐμβαλλούσας αὐτόν εἰς ἀμηχανίαν, εἰς δὲ τὰς ἐρωτήσεις ταύτας ἀπάνηται μὲν ὁ νέος ὡς κάλλιον ἠδύνατο, ἀλλ' ἠναγκάζετο πολλάκις καὶ νὰ σιωπᾷ, λέγων αὐτῇ ἀπλῶς:

— Δὲν ἤξεύρω.

Τότε ἡ Χρυσουγῆ παρετήρει αὐτόν μετ' ἐκπλήξεως μὲ διατεταμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐμειδιά καὶ ὠμίλει περὶ ἄλλου ἀντικειμένου.

— Νομίζει τις ὅτι κυφορίζετο ἰδεῶν γίνεταί ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ αὐτῆς, διανοεῖτο ὁ μαρκήσιος.

Ὅτε ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν αὐτοῦ, ἤρχιζε δὲ ὁ ἀὴρ νὰ καθίσταται ψυχρός,

εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἡ κόρη ὅτε μὲν ἐπαιζε κλειδοκύμβαλον, ὅτε δὲ ἦδεν, ἢ ἐπαιζε πάλιν προοίμιον νέου τινὸς μουσικοῦ τεμαχίου καὶ οὕτω καθεζῆς· εἶτα ἐφυλλολόγουν τὰ βιβλία, ἠνοίγον τὰ λευκώματα καὶ παρετήρουσαν τὰς εἰκόνας καὶ ὑπεχρέου, οὕτως εἶπεν, τὸν Ἀδριανὸν νὰ τὸν διδάσκη γεωγραφίαν. Ἄλλως ὁ ἐνέειδεν ὁ νέος εἰς πᾶσαν τῆς φίλης αὐτῆς ἰδιοτροπίαν καὶ εἶδεν αὐτῇ πᾶσαν αἰτουμένην ἐξηγήσιν μετ' ἀπειρορίστου χάριτος καὶ ὑπομονῆς. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐνόει εὐκόλως, ὅτε κατῶρθεν ν' ἀντιληφθῆ τινός, ἐξεδήλου τὴν χαρὰν τῆς αἰ' ἀναφωνήσεων συνοδουμένων ὑπὸ ἐλαφρῶν καγχασιμῶν.

Οὕτως αἱ ὥραι παρήρχοντο ταχέως, ἐνῶ ἡ ἄφρονος γυνὴ ἐξηκολούθει ἐπιτηροῦσα αὐτούς· μολοντί δὲ ἦτο ἰδιοτροποτάτου χαρακτήρος, ὁ νέος ὅμως ἐφαίνετο τόσον ἐπιφυλακτικὸς καὶ τοσοῦτον ἐξεδήλου σέβας, ὥστε οὐδὲν αὐτῇ ἔβλεπεν ἢ ἦκουε δυνάμενον νὰ τὴν ψυχράνῃ.

— Πιθανῶς δὲν θὰ δυνηθῶ αὐριοῦν νὰ ἔλθω εἰς τὴν συνήθη ὥραν, εἶπεν ὁ μαρκήσιος πρὸς τὴν Χρυσουγῆν, ὅτε ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ κατὰ τὴν τετάρτην αὐτοῦ ἐπισκεψιν.

Ἡ νεάνις συνωφρυνώθη.

— Διατί; ὑπέλαβε τεθλιμμένη.

— Θὰ κάμω μικρὰν ἐκδρομὴν τὸ πρωὶ καὶ φοβοῦμαι μήπως δὲν προφθάσω νὰ ἐπιστρέψω τὴν μεσημβρίαν· εἰς τὰς δύο ὅμως θὰ ἦμαι εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου!

— Εἰς τὰς δύο!

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ μαρκήσιος ἀπῆλθεν.

Ὅτε ἀνεχώρησεν ἐκ Σιρκούρ εἰς Σαμπινέλ, ἦνα διατρίψῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἐπραξε τοῦτο ἀπερισκέπτως πως, ὡς ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ ταραχῆς καὶ συγκινήσεως, διότι ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ἐκτὸς τῆς κνηγερτικῆς στολῆς ἢ ἐφόρει, δύο ἢ τρία μόνον μανδήλια καὶ ἓν ὑποκάμισον, χωρὶς νὰ σκεφθῆ ὅτι, παρατεινομένης τῆς διαμονῆς αὐτοῦ ἐν Σαμπινέλ, θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην ἀσπρορουχῶν. Καὶ ναί μὲν εἶχε καλῶς μὲ τὴν κνηγερτικὴν αὐτοῦ ἐνδυμασίαν, ἀλλ' ἐθεώρει πως ἀτημέλητον τὴν περιβολὴν ταύτην πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ἐπισκέψεων αὐτοῦ εἰς Κορδελιέρην· διὸ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ εἰς Σιρκούρ, ὅπως ἀλλάξῃ ἐνδυμασίαν. Ἐχεῖ καὶ ὁ ἀνὴρ τὰς ἐρωτοτροπίας του· ὁ Ἀδριανὸς ἐπεθύμει νὰ παρουσιασθῆ πρὸς τὴν Χρυσουγῆν μετὰ κομψῆς ἐνδυμασίας τοῦ τελευταίου συμμοῦ.

Ἐσκέφθη νὰ μισθώσῃ ἵππον καὶ ἄμαξάν ὅπως ταχύτερον διανύσῃ, τὴν ἀπὸ Σαμπινέλ εἰς Σιρκούρ ἀπόστασιν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ζεννοδόχος, τῷ εἶπεν ὅτι ἐνεκα τῶν μεγάλων τότε ἀσχολιῶν τῶν γεωργῶν ἦτο ἀδύνατον νὰ εὑρῇ τοιαῦτα ἐν Σαμπινέλ, ἠναγκάσθη νὰ μεταβῆ πεζῇ.

Κατακλιθεὶς ἐνωρίς ἐκοιμήθη καλῶς, τῇ δ' ἐπιούσῃ, περὶ τὴν ἐβδόμην, ἠγέρθη ἀκμαίος. Τῇ ὀγδόῃ εὐρίσκειτο μακρὰν τοῦ Σαμπινέλ, ἐφθάσε δὲ εἰς Σιρκούρ ὅτε ἐσήμαιεν ἡ δεκάτη.

Ὁ φίλος αὐτοῦ Γάστων ὑπέδεξατο αὐτόν φιλικώτατα.

— Ἐπίστευα ὅτι δὲν θὰ ἐπανάλθῃς πλέον, τῷ εἶπεν.

— Ὡ! δὲν ἐλησμόνησα τόσον τοὺς φίλους μου, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος.

Ὁ Γάστων ἠθέλησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ὡς πρὸς τὴν ἐν Σαμπινέλ διαμονὴν του.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἀδριανός, δὲν δύναμαι εἰσέτι τίποτε νὰ σοὶ εἶπω, ἀργότερον θὰ μάθῃς τὰ πάντα.

— Θὰ μείνω ἀκόμη ἐδῶ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐπανάλαβεν ὁ Γάστων, καὶ ἐλπίζω ὅτε θὰ μείνης καὶ σὺ μαζὺ μου.

— Ἀδύνατον, φίλε μου, ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἀναχωρῶ πάλιν εἰς Σαμπινέλ.

— Πῶς οὔτε ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν θὰ μείνης μαζὶ μας;

— Βεθαίως τὸ ἐπεθύμω, φίλε μου, ἀλλὰ μὲ περιμένουν εἰς Σαμπινέλ.

— Μήπως σὲ περιμένει ὁ κύριος Σανζάκ;

— Τί; ὁ Σανζάκ; ἀπεκρίθη ἐκπληκτος ὁ μαρκήσιος.

— Φαίνεται ὅτι δὲν εἶδες τὸν ὑποκόμητα καὶ ὅτι δὲν γνωρίζεις ἂν ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους.

— Δὲν ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους;

— Ὅχι, ἐπέστρεψεν ἐδῶ, ἀντὶ ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου.

— Διατί; πῶς τὸ ἤξεύρεις;

— Δὲν μοὶ τὸ εἶπε διόλου.

— Δὲν εἶναι ἀπορίας ἄξιον;

— Πολυῦ υποπετεύομαι ὅτι ὁ Σανζάκ τρέχει ὡς σὺ κατόπιν παραβόλου τινὸς ἐπιχειρήσεως.

— Ἄ! καὶ οἱ ἄλλοι μας φίλοι;

— Ἀνεχώρησαν.

— Διατί ὑπέθεσας πρὸ ὀλίγου ὅτι ὁ Σανζάκ μὲ ἀνέμενεν ἐν Σαμπινέλ;

— Ἀναχώρησεν ἐντεῦθεν χθὲς εἰς τὰς τρεῖς μετὰ μεσημβριαν νομιζῶ λοιπὸν ὅτι σὲ ζητεῖ.

— Δὲν τῷ εἶπες ὅτι ἤμην εἰς Σαμπινέλ;

— Ὡ! τὸ ἀπέφυγον.

— Σὲ ἠρώτησεν;

— Βέβαια.

— Σὺ δὲν τῷ ἀπάνησες τίποτε, ἀλλ' ἐμάντευσε, πιστεύω, ὅτι ἤθελα νὰ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον τὴν Κορδελιέρην.

— Νομίζω.

— Ἐπὶ τέλους ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει, ἀλλὰ διατί ἐπανῆλθεν εἰς Σιρκούρ; Θὰ ἔχη βεθαίως κανένα λόγον. Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν ἐννοῶ.

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι διὰ σὲ καὶ μόνον ἐπανῆλθεν ἐδῶ ὁ ὑποκόμης.

— Δι' ἐμέ, λέγεις;

— Ναί.

— Τότε εἶτι περισσότερον δὲν ἐννοῶ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου οὐδ' ἐγώ, ἀλλ' ἄκουσε. Μόλις παρῆλθον δύο ὥραι, ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησε, ἐφθασεν ὁ Σανζάκ, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζον ὅτι εὐρίσκειτο εἰς Παρισίους, οἱ πρῶτοι δὲ λόγοι αὐτοῦ ἦσαν οἱ ἐξῆς:

«— Ποῦ εἶναι ὁ Ἀδριανός;» — Σκεφθεὶς δὲ ὅτι θὰ ἐπέστρεψεν τὴν ἐσπέραν, τῷ ἀπεκρίθη ὅτι ἐπήρξεν τὸ τυφεκίόν σου διὰ νὰ κνηγήσῃς. «— Καλά, ὑπέλαβεν» — Τότε, ἀφοῦ τῷ εἶπεν ὅτι ἤμην κατηναριστημέ-

νος διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς Σιρκούρ, τὸν ἠρώτησα διατί ἐπέστρεψε τόσον αἰφνιδίως.

— Μία ἰδέα, μοὶ ἀπεκρίθη, ζωντὰ πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς τὸν Ἀδριανὸν φίλια». — Ταυτοχρόνως ὅμως εἶδον ὅτι τὸ βλέμμα του ἦτο φλογερὸν καὶ ὅτι ἐμεϊδιάσε παραδόξως, τῷ ἀπηύθυνα δὲ καὶ ἄλλας ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἐνόμισε καλὸν ν' ἀπαντήσῃ. Εἶπον, ὡς σὺ, φίλε μου, ὅτι θὰ εἶχε λόγους διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σιρκούρ, ποῖος δ' ὁ λόγος, ἴσως μαντεύσεις. Ἡ νύξ μᾶς κατέλαβε χωρὶς νὰ φανῆς, παρετήρησε δὲ ὁ ὑποκόμης ὅτι δὲν ἤμην ἀνήσυχος· ὅτε δ' ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ πατήρ μου ἠπύρει ὅτι δὲν σὲ ἐβλεπε.

«— Ὁ Ἀδριανὸς ἀγαπᾷ πολὺ νὰ τρέχῃ, τῷ εἶπον, καὶ ὡς φαίνεται εὐρίσκειται ἴσως πολὺ μακρὰν καὶ δὲν ἐπρόφρασε νὰ ἐπιστρέψῃ. Καὶ ὁ μὲν πατήρ μου δὲν ἐπέμεινε, ἀλλ' ὁ Σανζᾶκ κατὰπᾶσαν στιγμὴν ἐρριπτεν ἐπάνω μου τὸ βλέμμα του, τὸ ὁποῖον συνώδευε μετὰ δολίου μειδιάματος. Τὴν ἐπομένην ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου, καθ' ἣν στιγμὴν προεγευματίζομεν. Ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ πατήρ μου μὲ παρετήρησαν καὶ ἐφαίνοντο ἐρωτῶντές με διὰ τοῦ βλέμματός: «Ναί, τοῖς εἶπον, ἐμαντεύσατε, εἶναι τοῦ Ἀδριανοῦ».

«— Δὲν πιστεύω νὰ τῷ συνέβῃ δυσάρεστον τι, εἶπεν ὁ πατήρ μου. — Εὐτυχῶς ἀπεκρίθη μοὶ γράφει ὅτι νὰ μὴ ἀνήσυχωμεν καὶ ὅτι ἔχει εὐχαρίστησιν νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ περίξ». — Παράδοξος ἰδέα, εἶπεν ὁ πατήρ μου. τὸ ἐνοῶ ἐὰν ἤμεθα εἰς Ἑλβετίαν, ἢ εἰς τὰ Πυρηναιαί». Ὁ Σανζᾶκ δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι ἡσθάνετο εὐχαρίστησιν. Παρῆλθον τρεῖς ἡμέρας, περιεμένομεν νὰ ἐπιστρέψῃς, ὀφείλω δὲ νὰ εἶπω ὅτι ὀλιγώτερον ἀνυπομονεὶ ὁ ὑποκόμης. Καὶ ὅμως χθὲς τὸν εἶδον περιφροντίν. Ἦρχισεν ἄρα γε νὰ φαίνηται ἀνεξήγητος ἡ μακρὰ σου ἀπουσία; Αὐτὸ ὑπέθεσα, ὅτε μοὶ εἶπε καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεχώρει: «Θὰ ὑπάγω κ' ἐγὼ ὡς ὁ φίλος μας Βερβεῖν νὰ κάμω ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίξ».

— Ἀγαπητὴ Γάστων, ἀκόμη τίποτε δὲν ἐνοῶ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ Σανζᾶκ ἐμάντευσεν ὅτι δὲν ἤμην μακρὰν τῆς Κορδελιέρης, μὲ γνωρίζει δὲ καλὰ, ὥστε νὰ ἦναι πεπεισμένος ὅτι τοὐλάχιστον ἀπεπειράθη νὰ εἰσχωρήσῃ ἐκεῖ. Μοὶ φαίνεται ἐπίσης βέβαιον ὅτι διητυθῆθη πρὸς τὴν Κορδελιέρην μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ μὲ ἀνεύρῃ, ἀλλὰ δὲν ἐξηγεῖται πῶς ἐκ τούτου διατί δὲν ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους ὡς ὁ Δελεβρὸν καὶ ὁ Σαρμὲλ, διότι ἐπὶ τέλους δὲν ἔχει κἀνὲν ἐνδιαφέρον νὰ γνωρίζῃ τὰς πράξεις μου.

— Εἶναι μυστήριον, ὑπέλαθε μειδιῶν ὁ Γάστων.

— Μ' ἐνδιαφέρει ὅμως ὀλιγώτερον τοῦ ἄλλου.

— Ἀδιάφορον, θὰ προσπαθῆσω νὰ μάθω τί συμβαίνει.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀγαπητὴ Γάστων, δὲν σκέπτομαι περὶ τοῦ ὑποκόμητος Σανζᾶκ, ἔχω ἄλλο καλλίτερον νὰ κάμω. Ἄν μοὶ δίδες τὴν ἀδειαν, θ' ἀναβῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διὰ ν' ἀλλάξω φορέματα καὶ ἔπειτα νὰ κινήσω ἀμέσως εἰς Σαρμινέλ.

— Δὲν θέλεις νὰ ἴδῃς τὸν πατέρα μου;

— Ἴσως μοὶ ἀποτείνει ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν θὰ δυνθῶ ν' ἀπαντήσω, καλλιτέρον, νομίζω, νὰ μὴ γνωρίζῃ τί ἀπέγεια.

— Ἔστω, ἀλλὰ πότε τέλος πάντων θὰ ἐπανέλθῃς;

— Δὲν τὸ ἤξεύρω ἀκόμη, ἐλπίζω ὅμως ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

— Λοιπὸν πῆγαινε νὰ ἐνδυθῇς· ἐν τῷ μεταξύ θὰ διατάξω νὰ ζεύξουν τὸν ἵππον εἰς τὸ ὄχημα διὰ νὰ σὲ μεταφέρῃ εἰς Σαρμινέλ, θέλεις;

— Μάλιστα, παραδέχομαι. Τοιοῦτοτρόπως θὰ δυνθῶ νὰ λάβω μαζύ μου καὶ διάφορα πράγματα, τὰ ὁποία μοὶ ἀναγκαιοῦν, ἐὰν παραταθῇ ἡ διαμονή μου εἰς Σαρμινέλ.

Χάρις εἰς τὴν ἀμαζαν τοῦ Γάστωνος, ὁ μαρκήσιος ἀφίκετο εἰς Σαρμινέλ τὴν μίαν μ. μ. καὶ δέκα λεπτά. Ἔστησαν ὅμως εἰς δύο φίλοι ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἐν τῇ κόμῃ Μαρσιέννη, ἔνθα προεγευματίσαν. Τὴν δευτέραν μ. μ. ὁ Ἀδριανός, κατὰ τὴν πρὸς τὴν Χρυσουγὴν ὑπόσχεσίν του, εἰσήρχετο εἰς τὸν κῆπον τῆς Κορδελιέρης.

— Ἦμην λυπημένη ὄλο τὸ πρωί, τῷ εἶπεν ἡ νεᾶνις προσβλέπουσα αὐτόν· ἔκλαυσα, ἔστενοχωροῦμαι.

— Ἄ! ἀγαπητὴ Χρυσουγὴ!

— Ἐπεθύμουν νὰ σ' ἔχω πάντοτε πλησίον μου.

— Τὸ ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ, ἐὰν ἦτο δυνατόν.

— Ἄλλ' εἶναι δυνατόν, Ἀδριανέ, εἶναι δυνατόν.

— Δὲν σκέπτεσαι τὸν πατέρα σου, Χρυσουγὴ.

— Τὸν πατέρα μου;

— Ναί, διότι ἐκεῖνος δὲν θὰ θέλῃ.

— Δὲν ἤξεύρω.

Ἐνῶ ἐπὶ στιγμὴν περιεπάτου σιωπηλοί, αἴφνης ἡ νεᾶνις ἔστη ἀποτόμως.

— Παρατήρησε, Ἀδριανέ, παρατήρησε, εἶπεν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΠΙ.

Ο ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΘΕΙΣ

Αἰτήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

Γνωρίζετε τὴν Πιρόχην;

— Ὅχι. Οὔτε ἐγὼ περισσότερον. Δὲν θὰ καταχρασθῶ λοιπὸν τὰς γνώσεις μου, ἵνα σὰς κάμω περιγραφὴν, καθόσον, ἔστω μεταξύ ἡμῶν εἰρημένον, εἶνε πολὺ ἀνιαιραὶ αἱ περιγραφαί. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν γίνεται λόγος περὶ τῶν δασῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὡς ἐν τῷ Κοππέ, ἢ περὶ τοῦ Μεσσοσιπῆ, ὡς ἐν τῷ Σατωβριάνδῳ, τούτέστι περὶ τόπων, τοὺς ὁποίους δὲν ἔχει τις προχείρους καὶ τοὺς ὁποίους ἵνα ἀπεικονίσῃ πιστῶς, πρέπει νὰ ἀναδράμῃ εἰς ὀδοιπόρους ποιητὰς, οἵτινες τοὺς ἐπεσκέφθησαν, γενικῶς αἱ περιγραφαί δὲν χρησιμεύουσιν εἰς μέγα τι, ἐκτὸς ἐὰν παραλείπωνται ὑπὸ τοῦ ἀναγνώστου. Ἡ φιλολογία μᾶτην ἔσχεν ἐπὶ τῆς ζωγραφικῆς, τῆς γλυπτικῆς καὶ τῆς μουσικῆς τὸ τριπλοῦν πλεονέκτημα νὰ δύναται ὅλως μόνῃ νὰ κάμῃ εἰκόνα μετὰ

ἐπιθέτου, ἀγαλμα μετὰ φράσεως, μελωδίαν μετὰ σελίδος καὶ δὲν πρέπει νὰ καταχράται τὸ προνόμιον τοῦτο, διότι ὀφείλομεν νὰ ἀναγνωρίζομεν κατὰ τι εἰς τὰς εἰδικὰς τέχνας τὰ δικαιώματα τῆς εἰδικότητός των.

Ὁμολογῶ λοιπὸν ὅτι, τὸ κατ' ἐμέ, ὅταν πρόκηται νὰ περιγράψω τόπον, τὸν ὁποῖον πάντες εἶδον ἢ δύνανται νὰ ἴδωσιν, εἴτε διότι εἶνε πλησίον, εἴτε διότι δὲν διαφέρει τοῦ ἰδικοῦ μας, προτιμῶ ν' ἀφήσω εἰς τὸν ἀναγνώστην τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἀναπολήσῃ, ἐὰν τὸν εἶδεν, ἢ νὰ τὸν φατασθῇ, ἐὰν δὲν τὸν γνωρίζῃ ἀκόμη. Ὁ ἀναγνώστης εὐχαριστεῖται νὰ κάμῃ τὸ μέρος του ἐν ἔργῳ ὅπερ ἀναγινώσκει. Κολακεύεται καὶ νομίζει ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ὑπόλοιπον.

Καὶ εἶνε πολὺ καλὸν νὰ κολακεύῃ τις τὸν ἀναγνώστην του. Ἐπειτα, πάντες γνωρίζουσι τί εἶνε θάλασσα, πεδιάς, δάσος, οὐρανὸς κυανοῦς, ἥλιος, σελήνη, καταιγίς.

Διατί λοιπὸν νὰ χρονοτριβῶμεν εἰς τὰ τοιαῦτα; Προτιμότερον νὰ χαράττωμεν τὸ τοπίον δι' ἐνὸς κτυπήματος τοῦ χρωστήρος, ὅπως ὁ Ροῦβενς καὶ ὁ Δελακρόα, καὶ νὰ φυλάττωμεν πᾶσαν τὴν ἀξίαν τοῦ ἡμετέρου καλέμου διὰ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποία θέλομεν νὰ περιγράψωμεν.

Ὅταν ὅμως μαυρίζωμεν ὀλοκλήρους σελίδας περιγραφόντες, δὲν θὰ παρασχωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην ἐντύπωσιν ὁμοίαν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν δοκιμάζει ὁ ζωρότερος ἀστός περιδιὰβάζων ὠραίαν τινὰ ἡμέραν τοῦ Ἀπριλίου ἐν τῷ δάσει τῶν ἡμερῶν ἢ ἡ ἀμαθεστέρῃ κόρῃ, ἣτις ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος μνηστῆρος οἰουδῆποτε περιέρχεται κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς νυκτός τὰς σκιερὰς δενδροστοιχίας τοῦ δάσους τῆς Ρομαινβίλλης. Ἐχομεν πάντες ἐν τῷ πνεύματι καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σειρὰν τοπειῶν, τὰ ὁποία ἔμειναν ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναμνήσεων καὶ τὰ ὁποία δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι δι' ὅλας τὰς ἱστορίας τοῦ κόσμου.

Δὲν ἔχομεν ἢ νὰ εἴπωμεν μίαν λέξιν, ἐν ἡμέρᾳ ἢ ἐν νυκτί, ἐν καιρῷ χειμῶνος ἢ ἔαρος, ἐν καιρῷ γαλήνης ἢ καταιγίδος, ἐν δάσει ἢ πεδιάδι, ὅπως κάμωμεν ἀμέσως τὴν τελειότεραν περιγραφὴν.

Οὕτω θὰ σὰς εἶπω μόνον, ὅτι τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ παρούσα ἱστορία, εἶνε μεσημβρία, ὁ μὴν Μαΐος, ὅτι ἡ ὁδός, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἰσέλθωμεν, ἔχει ἐκ δεξιῶν σπάρτα, ἐξ ἀριστερῶν τὴν θάλασσαν. Γνωρίζετε ἀμέσως ἐκεῖνο, ὅπερ δὲν σὰς λέγω, τούτέστι, ὅτι τὰ σπάρτα εἶναι πράσινα, ἢ θάλασσα θορυβώδης, ὁ οὐρανὸς κυανοῦς, ὁ ἥλιος θερμὸς καὶ ὅτι ὑπάρχει κόνις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Θὰ προσθέσω μόνον, ὅτι αὐτὴ ἡ ὁδός, ἣτις ἀνελίσσεται ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς Βρετάννης, φέρεται ἐκ τοῦ Ποτερὶ εἰς τὴν Πιρόχην καὶ ὅτι ἡ Πιρόχην εἶνε χωρίον, ὅπερ δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε ὅπως ὅλα τὰ χωρία, ὅτι εἶμεθα ἐν πλήρει δεκάτῳ πέμπτῳ αἰῶνι καὶ ὅτι δύο ἄνθρωποι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς μᾶλλον ἡλικιωμένος καὶ πατήρ τοῦ ἑτέρου, ἀκολουθοῦσιν ἐφιπποὶ τὴν ὁδὸν ταύτην.

— Θά φθάσωμεν ἐγκαίρως ; ἔλεγεν ὁ υἱός.

— Χωρὶς ἄλλο, διότι θά τὸν κρεμάσουν εἰς τὰς δύο καὶ ὁ ἥλιος δεικνύει μόνον μεσημέρι, ἀπήντησεν ὁ πατήρ.

— Θά κρεμασθῆ λοιπὸν μὲ τὴν πανοπλίαν, τὴν ὅποιαν ἔκλεψεν ;

— Βεβαίως.

— Καὶ συνελήφθη ὅταν τὴν ἔκλεπτεν ;

— Ναί. Ἐννοεῖς, ὅτι ἡ πανοπλία, ἣτις δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν ἀληθῆ κύριόν της, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κλαπῇ, χωρὶς νὰ κάμῃ θόρυβον ; ἔπειτα ἦτο ἐκ σιδήρου, ὥστε ἀφυπνίσθησαν οἱ ὑπηρέται τοῦ μεγάρου.

— Καὶ συνέλαβον τὸν κλέπτην ;

— Ὁχι ἀμέσως, διότι κατ' ἀρχάς ἐφοβήθησαν.

— Φυσικά· σχεδὸν πάντοτε τοιουτοτρόπως πράττουσιν οἱ κλεπτόμενοι, ὅταν εὐρεθῶσιν ἀπέναντι τῶν κλεπτῶν, ἄνευ τούτου οὐδεμίαν ὠφέλεια θά ἦτο νὰ εἶνε τις κλέπτης.

— Ἄλλ' οἱ γενναῖοι οὗτοι ἄνθρωποι ἐνόμισαν, ὅτι δὲν ἔχουν νὰ κάμουν μὲ κλέπτην.

— Μὲ τί λοιπὸν ;

— Μὲ φάντασμα. Ὁ κλέπτης λιαν εὐρωστός ἔφερε τὴν πανοπλίαν πρὸ αὐτοῦ, ἣτις ἐλάμβανε τεραστίας διαστάσεις εἰς τὸν διαδρόμον, τὸν ὅποιον διήρχετο. Πρόσθετος εἰς τούτο τὸν φοβερόν θύρυβον, τὸν ὅποιον ἔκαμνεν ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ θά ἐνόησεν τὸν φόβον τῶν ὑπηρετῶν. Δυστυχῶς δι' αὐτὸν ἐξύπνησαν τὸν ἄρχοντα τῆς Πιρόχης, ὅστις μὴ φοβούμενος οὔτε ζῶντας οὔτε νεκρούς, συνέλαβε τὸν κλέπτην, τὸν ὅποιον κατεδίκασε νὰ ἀπαγχονισθῆ ἐνδεδυμένος τὴν πανοπλίαν.

— Πρὸς τί ὁ ὄρος οὗτος ἐν τῇ καταδίκῃ ;

— Διότι ὁ ἄρχων τῆς Πιρόχης δὲν εἶνε μόνον γενναῖος στρατηγός, ἀλλὰ καὶ σώφρων, ἠθέλησε δὲ ἐκ τῆς δικαίας ταύτης καταδίκης νὰ προκύψῃ παράδειγμα διὰ τοὺς ἄλλους καὶ ὠφέλεια δι' ἑαυτόν. Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν, ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ ἤγγισεν ἄνθρωπος ἀπαγχονισθεὶς καθίσταται φυλακτήριον ; Ὁ ἄρχων τῆς Πιρόχης διέταξε νὰ ἐνδύσουν τὸν κατάδικον μὲ τὴν πανοπλίαν, ἵνα τὴν λάβῃ ὀπίσω μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ τὴν ἔχῃ ὡς φυλακτήριον διὰ τοὺς μέλλοντας πολέμους.

— Εἶνε ἀρκετὰ εὐφυές.

— Βεβαίως.

— Ἄλλ' ἄς σπεύσωμεν, διότι ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἴδω τὸν ἀπαγχονισμὸν τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

— Ἐχομεν ἀρκετὸν καιρὸν καὶ ἄς μὴ κουράσωμεν τὰ ζῶα μας ; δὲν θὰ μείνωμεν ἐν τῇ Πιρόχῃ, ἀλλὰ θὰ διανύσωμεν μίαν λεύγαν ἀκόμη καὶ κατόπιν θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ Ποτερί.

— Ναί, ἀλλ' οἱ ἴπποι μας θὰ ἀναπαυθῶσιν ἐπὶ πέντε ἢ ἕξ ὥρας, ἔπειτα δυνάμεθα νὰ ἐπιστρέψωμεν τὸ ἑσπέρως.

Πατήρ καὶ υἱὸς ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν τῶν συνομιλοῦντες καὶ μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐφθάνον εἰς τὴν Πιρόχην.

Ὅπως εἶχεν εἶπῃ ὁ πατήρ, ἐφθάνον ἐγκαίρως. Οἱ πατέρες λοιπὸν πάντοτε θά ἔχῃσι τὸ προνόμιον νὰ ἔχωσι δίκαιον ;

Ἄπειρον πλῆθος εἶχε συναθροισθῆ ἐν τῇ μεγάλῃ πλατείᾳ, ἣ ὅποια ἐκεῖτο ἀντικρὺ τοῦ μεγάρου, διότι ἐκεῖ ἦτο τοποθετημένον τὸ ἱκρίωμα ἐκ περιφήμων ξύλων ἐκ ὀρυός, οὐχὶ πολὺ ὑψηλόν, ἀφ' οὗ εἶχε προορισθῆ δι' ἐγκληματίαν οὐτιδιανόν καὶ ἄσημον, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀρκετὰ ὑψηλόν, ὅπως ὁ θάνατος δυνήθη νὰ κάμῃ τὸ ἔργον του μεταξὺ τοῦ ἑδάφους καὶ τῆς ἄκρας τοῦ σχοινίου, τὸ ὅποιον ἐσειετο ὑπὸ τοῦ δροσεροῦ ἀνέμου τῆς θαλάσσης ὡς ἐγγελευς κρεμασμένος ἐκ τῆς οὐρας.

Ὁ κατάδικος ἦτο βέβαιος, ὅτι θά ἔβλεπεν ὠραίαν θεάν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, διότι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ ἔχων ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ὠκεανόν. Τόσω τὸ καλλίτερον. Ἐὰν ἡ θεὰ αὐτὴ ἠδύνατο νὰ τῷ παράσχῃ παρηγορίαν τινά, ἀλλὰ, τὸ κατ' ἐμὲ, ἀμφιβέλλω.

Οἱ δύο μας ὁδοιπόροι ἐπλησίασαν, ὥσω ἠδυνήθησαν, εἰς τὸ ἱκρίωμα, ἵνα μὴ χάσῃσι τίποτε ἐκ τοῦ θεάματος, ὅπερ ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῆ καὶ ὅπως πάντοτε περιέμενον μετ' ἀνυπομονησίας, ἔχοντες ἐπὶ τῶν ἄλλων τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ἦσαν ἐπὶ δύο ζῶων καὶ ἔβλεπον καλλίτερα κοιπιάζοντες ὀλιγώτερον.

Ἡ προσδοκία δὲν ὑπῆρξε μακρά. Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν ἡ θύρα τοῦ μεγάρου ἠνοίχθη καὶ ἐφάνη ὁ κατάδικος προηγούμενος τῶν φυλάκων τοῦ ἄρχοντος τῆς Πιρόχης καὶ ἀκολουθεύμενος ὑπὸ τοῦ δήμιου.

Ἦτο ἐνδεδυμένος τὴν κλαπεῖσαν πανοπλίαν καὶ ἐφέρετο ἀνάποδα ἐπὶ ὄνου ἄνευ ἐπιπίπου.

Ὁ δήμιος ἐστήριξε τὴν κλίμακα ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος καὶ ὁ εφημέριος τοῦ ἄρχοντος ἀναβάς ἐπὶ προχείρως παρασκευασθέντος ὑψώματος ἀνεγίνωσκε τὴν καταδίκην. Ὁ κατάδικος δὲν ἐκινεῖτο. Θά ἔλεγε τις, ὅτι περιέπαιζε τοὺς θεατὰς, προσποιούμενος, ὅτι ἀπέθανε, πρὶν νὰ κρεμασθῆ.

Τὸν διέταζαν νὰ καταβῆ ἐκ τοῦ ὄνου καὶ νὰ παραδόθῃ εἰς τὸν δήμιον.

Δὲν ἐκινήθη. Ἐννοοῦμεν τὸν δισταγμὸν του.

Τότε ὁ δήμιος τὸν ἔλαβεν ἐκ τῶν ἀγκῶνων, τὸν κατεβίβασεν ἐκ τοῦ ὄνου καὶ τὸν ἔθεσεν ὄρθιον ἐπὶ τοῦ ἑδάφους.

Πόσον χαριεὶς ὁ δήμιος οὗτος !

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ εφημέριος εἶχε τελειῶσθαι τὴν ἀνάγνωσιν τῆς καταδίκης.

— Ἐχεις νὰ ζητήσῃς πρᾶγμα τι ; ἠρώτησε τὸν κατάδικον.

— Ναί, ἀπεκρίθη οὗτος διὰ φωνῆς ἀνιάρως, ἣ ὅποια μόλις ἠκούετο.

— Τί ζητεῖς λοιπὸν ;

— Χάριν.

Ὁ ἄρχων τῆς Πιρόχης ἐκίνησε τοὺς ὤμους καὶ διέταξε τὸν δήμιον νὰ τεθῆ ἐπὶ τὸ ἔργον.

Ὁ δήμιος, ἵνα ἀναγκάσῃ τὸν κατάδικον νὰ ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος, κατέφυγεν εἰς τὴν μέθοδον ἐκείνην, τὴν ὅποιαν μετεχειρίσθη, ἵνα τὸν καταβιβάσῃ ἐκ τοῦ ὄνου. Τὸν ἔλαβε λοιπὸν ἐκ τοῦ μέσου τοῦ σώματος, τὸν ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ὠθῆ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἔνω.

— Μπράβο ! μπράβο ! ἐφώναζε τὸ πλῆθος.

Ἐπὶ τέλους κατῶρθωσε νὰ τὸν ἀναβιβάσῃ.

Τότε ὁ δήμιος ἐπέρασεν ἐπιδεξίως τὸν βρόχον ὅστις ἐκόσμηε τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου, περικεῖ τοῦ λαιμοῦ τοῦ καταδίκου, καὶ δίδων εἰς αὐτὸν ἰσχυρὸν λάκτισμα ἐπὶ τῶν γότων, τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ κενόν, ὅπερ ὠμοιάζε πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Μεγάλῃ κραυγῇ ὑπεδέχθη τὴν προεγνωσμένην ταύτην λύσιν καὶ φρόικη διέδραμε καθ' ὅλον τὸ πλῆθος. Ὅ,τι δῆποτε ἐγκλημα καὶ ἂν διάπραξεν εἰς ἄνθρωπος, ὅστις ἀποθνήσκῃ, εἶνε πάντοτε ἐπὶ στιγμὴν γενναιώτερος ἐκείνων, οἵτινες τὸν βλέπουσιν ἀποθνήσκοντα.

Ὁ κατάδικος ἐταλαντεύθη ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτά εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου, ἀφ' οὗ ἦτο τοῦτο δικαίωμα του, περιστράφη, καὶ κατόπιν ἔμεινεν ἀκίνητος.

Ἄφ' οὗ παρετήρησαν ἐπὶ τινὰς στιγμάς τὸν κατάδικον, τοῦ ὁποίου ἡ χρυσὴ πανοπλία ἀπῆστραπτεν εἰς τὸν ἥλιον, οἱ θεαταὶ ἀπήρχοντο καθ' ὀμίλους σχολιάζοντες τὸ συμβάν.

Ὁ δυστυχῆς, ἔλεγεν ὁ υἱὸς ἐξακολουθῶν τὴν πορείαν μετὰ τοῦ πατρός του.

— Μὰ τὴν πίστιν μου ! νὰ ἀπαγχονίζεταί τις, διότι δὲν κατῶρθωσε νὰ κλέψῃ μίαν πανοπλίαν, εἶνε πολὺ, τί λέγεις σὺ ;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔπρεπε νὰ κρεμασθῆ, ἐὰν τῷ ὄντι ἔκλεπτε τὴν πανοπλίαν.

— Δὲν θά τοῦ ἔκαμνεν τίποτε, ἂν πράγματι τὴν ἔκλεπτε, διότι θά κατῶρθωνε νὰ δραπέτευσθαι ἐκ τοῦ μεγάρου.

— Λοιπὸν τὸν ἐτιμώρησαν περισσότερον δι' ἐγκλημα, τὸ ὅποιον δὲν διέπραξε, παρ' ὅσον θά τὸν ἐτιμώρουν, ἐὰν κατῶρθωνε νὰ τὸ ἐκτελέσῃ.

— Ἄλλ' εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ κλέψῃ.

— Καὶ ἡ πρόθεσις ἐξιώθη μὲ τὴν πρᾶξιν ;

— Βεβαίως.

Καὶ ἐπειδὴ εὐρίσκοντο ἐπὶ ὑψώματος, ἔστρεψαν τὴν κεφαλὴν, ἵνα παρατηρήσωσι διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν ἀπαγχονισθέντα.

Μετὰ πέντε λεπτά εἰσῆρχοντο εἰς μικρὰν τινα κώμην, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ λάβωσι χρήματα καὶ ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσωσι τὸ ἑσπέρως, ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ Ποτερί τὴν ἰδίαν νύκτα.

[Ἐπειτα τὸ τέλος].

K. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΜΕΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ ΤΗΣ Α΄ ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ, ὑπὸ Γ. Γ. Σπηλιοπούλου, δ. φ. καθηγητοῦ. — Ἀναλαμβάνων τὴν ἐκδοσιν τοῦ χρησιμωτάτου τούτου βιβλίου παντὶ φιλομούσῳ καὶ ἰδίᾳ τῇ σπουδασούσῃ νεότητι ὁ ἐν Κερκύρᾳ ἐκδότης κ. Σπυριδίων Γουλιῆς, ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν περὶ τὰ γράμματα σχολάζοντων. Ἴνα δὲ τοῖς πᾶσι καταστή προσίτων, ὥρισε τὴν τιμὴν ἐκάστου σώματος λεπτὰ 50. — Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμισῶν, φαιάκων, κομιθῶν, χειροκτιῶν, μπαπουτιῶν, ὀμβρέλων, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικοῦν εἶδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθουρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑελοουργικῆς, κρυσταλλοουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτος τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέφθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινού τῆς πρωτεύουσῃς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὀρισιμίαι.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

Ἄπανα ἢ σειρὰ τῶν κατωτέρων Μαθηματικῶν διὰ τοὺς ἐξετασθησομένους διὰ τὴν Στρατ. ἢ Ναυτ. Σχολήν. Πρὸς δὲ ἄνω: Ἀλγέβρας, Τριγωνομετρίας, Ἀναλυτικῆς καὶ Περιγραφικῆς Γεωμετρίας, Διαφορικῆς κλ. κλ. διὰ τοὺς φοιτητάς, ὑπὸ ἀρχαίου καθηγητοῦ τῆς Στρατ. Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων καὶ τοῦ Πολυτεχνείου. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθίσῃ τῶν Παρισίων.

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζουσι παντὸς εἴδους ὑποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν. — Γνήσια ρωσικὰ δέρματα. — Ἐκτακτὸς εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν. Τιμαὶ μέτρια.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαρινὰ	(ἄφ. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ		ἀν. —	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	(ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	(ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—		ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Ἀγῖον	(ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Ἀγῖον	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
	(ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—		(ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
Πάτραι	(ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	(ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
	(ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—		(ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
Λεγαρινὰ	(ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	(ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
	(ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—		Ἀθήναι	(ἄφ. 4.30	7.05	—
Πύργος	(ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	Πειραιεὺς	(ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55
	(ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55					

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—

*. Κατ' εὐθειαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρτοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

Ἡ ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμῆτις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοσκαὶ μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παραδόσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΔΩΝ

Ἀθήναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἐναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΚΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπεπικνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΠΟΥΔΡΑ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας **ΒΙΣΒΑΡΗ** ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων, εἰς κουτία, καὶ τιμώμενον ἑκάστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κουρεῖον ΑΥΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν Ὀμοιοῖας.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκλαν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπειῶν Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὀδὸς Μουσῶν, 11.

Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η

Πλατεῖα Ὀμοιοῖας.

Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΗΒΗ

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ

ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ὈΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὀποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.

Ἀνεκακάλια δωρεάν.

Ἐπισκευὴ δωρεάν.